

Tytuł Honorowego Obywatela Nowego Wiśnicza otrzymuje **Pan Stanisław Domański**.

Z urodzenia Warszawianin z wyboru Wiśniczanin. Pedagog, metodyk nauczania muzyki, pianista, dyrygent, z zamiłowania historyk. Jako nauczyciel wychował wiele pokoleń wiśnickiej młodzieży, zaszczepiając w nich nie tylko zamiłowanie do muzyki ale również ducha patriotyzmu a także poszanowanie godności własnej i drugiego człowieka oraz dobra wspólnego.

Wartości, którymi się zawsze kierował oraz okoliczności zamieszkania z żoną w niezwyklej miejscu zwanym „Koryznówką”, „gdzie od czasów Jana Matejki nic się nie zmieniło, w szafach znajdują się bezcenne historyczne publikacje i dokumenty, gdzie nadal stoi fortepian, na którym grywał autor „Bitwy pod Grunwaldem”, gdzie ciągle są żywe wydarzenia z Powstania Styczniowego, gdzie spisywała pamiętniki Stanisława Serafińska i wreszcie gdzie w późniejszych czasach również swój ślad odcisnął rotmistrz Witold Pilecki”, wywarły wielki wpływ na dalsze kształtowanie się charakteru laureata. Stąd też wspólnie z żoną wcielając w życie myśl o utworzeniu w „Koryznówce” Muzeum Pamiątek po Janie Matejce, włożyli wiele wysiłku i prywatnego czasu aby odremontować dworek, udostępniając zwiedzającym zgromadzone w nim zbiory (co miało miejsce w 1981 r. i trwa po dzień dzisiejszy).

Dzieciństwo i lata akademickie spędził w powojennej Warszawie, gdzie ukończył Wyższą Szkołę Muzyczną. Od 1975 roku związał się z Nowym Wiśniczem podejmując pracę nauczyciela muzyki w miejscowej Szkole Podstawowej, w której obok prowadzonych lekcji w ramach tworzenia przyszkolnych kół zainteresowań prowadził Chór Szkolny a także Zespół Muzyki Dawnej, z którym na Ogólnopolski Festiwal Zespołów Muzyki Dawnej „Schola Cantorum” w Kaliszu w 1978 r. zdobył nagrodę Kuratora Oświaty i Wychowania w Kaliszu oraz „Brązową jodłę” w 1980 r. podczas Festiwalu Zespołów Szkolnych i Harcerskich w Kielcach.

W latach 1976-1983 pracował również jako instruktor ds. muzycznych w ówczesnym Gminnym Ośrodku Kultury prowadząc Zespół Instrumentalny i teatrzyk „Promyk” (wspólnie z instruktorem ds. teatralnych), który został wyróżniony na przeglądzie zespołów teatralnych w Radzyminie. Praca w GOK miała znaczący wpływ na dalszą działalność w sferze kulturotwórczych działań, w tym m.in podczas prac w komisjach artystycznych konkursów i przeglądów muzycznych i literackich do których był zapraszany. Równolegle w latach 1976-1984 podjął pracę w PLSP w Nowym Wiśniczu jako nauczyciel muzyki, gdzie również prowadził chór szkolny, a dodatkowo w latach 1984-1986 jako nauczyciel metodyk muzyki w Oddziale Doskonalenia Nauczycieli w Tarnowie.

W roku 1986 przyjął funkcję profesora (prowadził zajęcia chóru szkolnego i umuzykalnienia) oraz wicedyrektora Państwowej Szkoły Muzycznej im. Jerzego Żurawlewa w Bochni, którą pełnił do roku 1990.

W roku 1996 jako jeden z inicjatorów przyczynił się do założenia przy parafii w Nowym Wiśniczu Młodzieżowego Chóru „Canon”, którego został pierwszym dyrygentem. W 18-letniej pracy z Chórem wielokrotnie koncertował podczas występów okolicznościowych, konkursów a także organizowanych wyjazdów zagranicznych. W pamięci chórzystów i wielu pokoleń

wcześniejszych swoich uczniów zapisał się jako niezwykle szanowany i lubiany propagator rodzimej historii i kultury, w której dostrzegał nie tylko wartości artystyczne ale przede wszystkim umiłowanie ojczyzny, wolności, sprawiedliwości, solidarności, tradycji, rodziny, honoru, wierności, pracy, dobrych obyczajów – wartości, bez których trudno budować wspólnotę. W roku 2014 przekazując chór następcom, pozostawił po sobie ogrom pracy edukacyjnej i organizacyjnej oraz wiele opracowań muzyki chóralnej, z której można nadal korzystać. Ale najbardziej cenna wydaje się być na nowo zaszczerpiona przez niego miłość do śpiewu w wielu wiśnickich sercach.

Inną formą jego społecznej działalności na rzecz Ziemi Wiśnickiej była praca społeczna w Towarzystwie Miłośników Wiśnicza, w szeregi którego wstąpił w roku 1983. Dostrzegając zasługi naszego laureata w tymże roku decyzją członków Towarzystwa został wybrany do zarządu, a w latach 1999-2021 pełnił funkcję prezesa stowarzyszenia. Czasy Jego prezesury to zwrócenie szczególnej uwagi na upamiętnienie ważnych kulturalnych, rocznicowych i patriotycznych wydarzeń oraz realizacja imprez adresowanych do zwolenników sportu i turystyki (w tym „Bieg Kmitów” i „Turniej Brydża Sportowego”). To również wielokrotnie organizowane wycieczki krajoznawcze w różne regiony Polski, których motywem przewodnim zawsze było umiejętne łączenie rekreacji z promowaniem historii, dziedzictwa kulturowego i piękna rodzimego krajobrazu a także działalność wydawnicza (w tym wydanie książki „Dawny klasztor Karmelitów Bosych w Wiśniczu”).

Był również współinicjatorem odbudowywania i krzewienia patriotyzmu wśród lokalnych społeczności poprzez przywracanie znaczenia świąt narodowych, w tym Święta Narodowego Konstytucji 3 Maja w Kaplicy Wiśnickiego Zamku oraz wyróżniania w tym dniu osób zasłużonym dla Ziemi Wiśnickiej statuetką „Herkulesa Wiśnickiego” wręczaną od 1995 roku jako podziękowanie a zarazem zachęta do dalszej pracy, wytrwałości w budowaniu obszarów dobra na wiśnickiej ziemi.

Przez wiele lat kierował zespołem wokalnym działającym przy Towarzystwie Miłośników Wiśnicza oraz propagował wydawanie zeszytowych śpiewników o charakterze edukacyjnym, w których według Jego opracowania obok tekstów pieśni i piosenek zamieszczano szersze informacje o okolicznościach i kontekście historycznym powstania poszczególnych utworu. Wzorując się na czasach przedwojennych inspirował i zachęcał do wspólnotowych śpiewów podczas organizowanych uroczystości patriotycznych, w tym pieśni z czasów Konfederacji Barskiej, powstania listopadowego, styczniowego, legionowe, żurawiejki, pieśni z Powstania Warszawskiego, pieśni i piosenki z lat okupacji oraz frontowe a także piosenki kresowe: wileńsko-lwowskie.

Pasje śpiewania a także komponowania melodii do tekstów wierszy umiejętnie łączy z historią, bo jak wielokrotnie powtarza „musimy stale pamiętać, jak ważne dla ówczesnych, ludzi tj. tych, którzy żyli w zniewolonej Polsce były pieśni, na których wychowywały się kolejne pokolenia Polaków. Pamiętajmy, że ówczesna sytuacja polityczna nie pozwalała poznawać prawdziwej historii Polski. To właśnie pieśni stawały się nieocenionymi lekcjami polskiej historii”. Świadomość wagi i znaczenia tych utworów, zebranych często w śpiewnikach i przekazywanych z pokolenia na pokolenie, stała się dla laureata również

impulsem do kolekcjonowania owych „pamiątek przeszłości”, którymi chętnie się dzieli z innymi.

Kolejną, nieznaną pasją laureata było filmowanie i dokumentowanie ważnych wydarzeń z życia wiśnickiej społeczności, w tym nieocenionej wartości nakręcony amatorską kamerą film z uroczystości odsłonięcia pomnika Jana Matejki w 1993 roku, którym uchwycił ulotny czas tamtej „epoki”.

Wielokrotnie pracował społecznie w komitetach organizacyjnych oraz ciałach doradczych przy Radzie Miejskiej w Nowym Wiśniczu i Burmistrzu Nowego Wiśnicza, w tym w latach 2015-2017 w Komitecie Obchodów 400-lecia lokacji Nowego Wiśnicza.

Za całokształt pracy twórczej został odznaczony:

- 1) W 1980 r. odznaką „Zasłużony Działacz Kultury”,
- 2) W 2006 r. statuetką „Herkules Wiśnicki” nadaną przez Kapitułę Herkulesa działającą przy Towarzystwie Miłośników Wiśnicza,
- 3) 21 lutego 2023 roku odebrał z rąk wojewody małopolskiego Łukasza Kmitę medal „Gloria Artis” nadany przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Glińskiego.